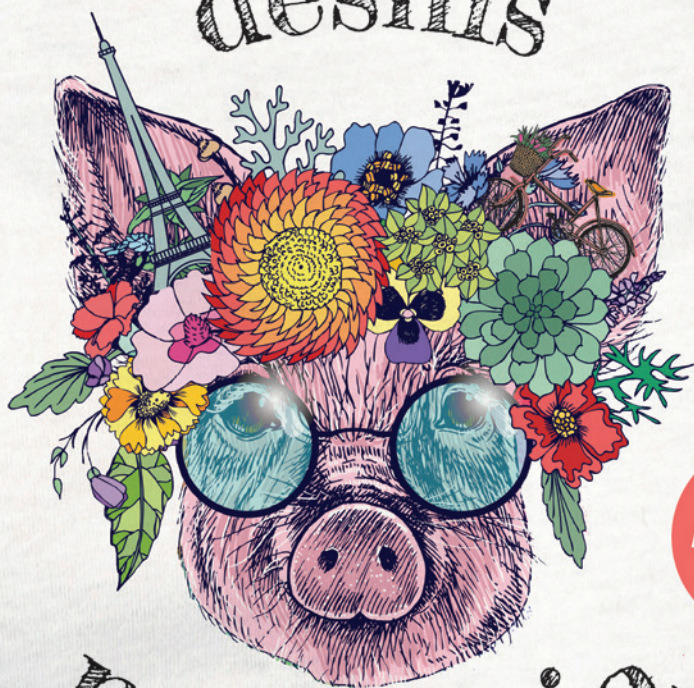


CLÉMENTINE BEAUVAIS

Kiaulystės dėsnis



negalioja



APDOVANOTA
KNYGA



DEBESŲ GANYKLOS

Na va, feisbuke paskelbti rezultatai: man atiteko „Bronzinės kiaulaitės“ titulas.

Kažkas čia ne taip. Dvejus metus iš eilės laimėjau auksą. Galvojau, kad manęs tai jau tikrai nieks neperspjaus, o, pasirodo, klydau.

Patikrinau, kas susižerė laurus. Kažkokia naujokė iš antros B gimnazijos klasės – nepažįstu. Vardu Astrida Blomval. Šviesiaplaukė, labai spuoguota ir tokia žvaira, kad matosi tik pusė jos kairiojo vyzdžio, – kita pusė nuolat slepiasi už voko. Komisijos pasirinkimas – puikiausiai suprantamas.

„Sidabrine kiaulaite“ tituluota nedidukė šeštokė Akima Idris. Ji taip pat ne gražuolė: su juodais ūsais ir trigubu pasmakriu, panaši į žuvį.

Šaunusis Malo pakomentavo po kiekviena aštuoniolikos varžovių nuotrauka. Mane jis pagerbė tokiais žodžiais:

„Konkurencija buvo negailestinga, bet Mirėja Laplanš, kad ir kas nutiktų, išliks nenuginčijama Kiaulaičių karaliene. Jos didžiulis, drebučius primenantis užpakalis, nukarusi krūtinė, bulvės formos smakras ir mažutės paršelio akutės amžiams liks mūsų atmintyje.“

Komentaras jau daug kam patiko (78 „patinka“).

Man taip pat (79 „patinka“).

Tada nusileidau į valgomąjį ir pranešiau mamai:

– Šiomet man teko „Bronzinės kiaulaitės“ nominacija!

– Aaa. Ir ką? Tikriausiai turėčiau tave kuo nuoširdžiausiai pasveikinti?

– Na, nežinau. Tikriausiai būtum laimingesnė, jei būčiau išsugojusi „Auksinės kiaulaitės“ titulą?

– Būčiau laimingesnė, jei išvis nebūtum išrinkta „kiaulaite“. Niekada.

– Tai gal nereikėjo miegot su nepatraukliu seniu?

– Nekalbėk taip apie savo tėvą.

– O gal jis manimi didžiutusi?!

– Nesididžiutų.

– Parašysiu jam laišką.

– Nerašyk.

– „Brangus tėtuk, šios gražios mokslo metų pabaigos proga tavo mylima dukrelė išrinkta Bresio Burgo Mari Darjesek gimnazijos „Bronzine kiaulaite“. Koks begalinis nusivylimas, nes paprastai ji pelnydavo „Auksinės kiaulaitės“ titulą.“

– Mirėja, nenervink.

Mama užvertė galvą į lubas ir žiūrėdama į „Ikeos“ lempą tarė:

– Nekenčiu paauglių.

Mano tėtis pusiau prancūzas, pusiau vokietis. Saugodama jo anonimiškumą, pavadinsiu jį Klausu von Štrudeliu. Dėsto Sorbonoje, Paryžiuje, ir rašo filosofines knygas. Jis buvo mano mamos disertacijos vadovas ir, ko gero, nepaprastai gerai jai vadovavo, nes galiausiai jai užstatė mane. Deja, jų santykiams buvo lemta likti

slaptiems! Nes Klausas tais laikais – beje, dar ir šiandien – yra nepaprastai dideliu potencialu apdovanotos personos sutuoktinis. O potencialą įrodo tai, kad ta persona antri metai yra mūsų gražiosios Prancūzijos Respublikos Prezidentė. Kad būtų paprasčiau, pavadinkime ją Barake Obamėle.

Barakė Obamėlė ir Klausas von Štrudelis kartu susilaukė trijų sūnų, kurie man pusiau broliai ir kurie pavadinti idiotiškais graikų didvyrių vardais. Bet kad būtų lengviau susigaudyti, pavadinsiu juos Kruasanu, Kamamberu ir Citroenu.

Dėl man nesuvokiamų priežasčių mama išvyko iš Paryžiaus vos sužinojusi, kad yra nėščia. Ji įsidarbino filosofijos mokytoja Bresoburge, Eno departamento centre (departamento Nr. 1). Mama ištekėjo už Filipo Diumono, apie kurį šis pretenzingas vardas viską ir pasako.

Mes gyvename nedideliame standartiniame namelyje su žaviu sodu, šuniu Kutuliu ir katinu Bumbulu.

Ar palaikau ryšį su Klausu? Ne, nes jis niekada neatsakė nė į vieną mano laišką. Užuoat atsakęs į savo slaptos dukros laiškus, jis dalija interviu žurnalui „Filosofija“. Taip pat kas treji metai sukurpia po traktatą apie metafiziką. Mama juos perka, skaito, skaitau ir aš. Ji sako: „Nieko tu nesupranti, Mirėja. Juk sudėtinga.“ Bet aš vis tiek skaitau ir kartais suprantu.

Klausas, pavyzdžiui, rašo:

„Spekuliatyvusis realizmas buvo *lubrifikantas*, leidęs *prasiskverbti* iki dekantizuotos metafizikos...“

„Kventino Mejasu idėjos iš esmės keičia šiuolaikinę metafiziką ir *maloniai ją sukrečia*...“

„Tačiau atmetu *iškastruotos* Platono ar Dekarto filosofijos įsivyravimą...“

Aš:

– Na ir nešvankus tas Klausas.

Mama:

– Liaukis gi pagaliau! Liaukis! Pirmiausia jo vardas ne Klausas, o be to, tu nieko nesupranti. Jo idėjos novatoriškos, bet tu nesupranti, negali suprasti.

– Mama, jis lygina Platoną ir Dekartą su *kiaušų* pora.

– Penkiolika metų! – riaumoja mama. – Penkiolika metų – idiotiškesnio amžiaus nebūna!

– Penkiolika su puse, prašyčiau.

Pirmąjį laišką Klausui išsiunčiau būdama aštuonerių:

Labą dieną, gerb. pone,

mano mama (Patricija Laplanš) sakė man, kad jūs mano tėtis. Norėčiau su jumis susitikti Paryžiuje bei susipažinti su Kruasanu ir Kamamberu *. Mokausi pradinėje Lorano Žera mokykloje gerais pažymiais, o skaityti išmokau ketverių.

Iki pasimatymo!

Mirėja Laplanš

Antrą laišką parašiau dvylikos:

Gerbiamasis,

neatsakėte į mano pirmąjį laišką. O būtų buvę faina. Mokausi šeštoje klasėje Mari Darjesek gimnazijoje. Esu pirmūnė. Vis dar

* Citroenas tada dar nebuvo gimęs.

norėčiau su jumis susitikti, Paryžiuje ar kur kitur. Mano telefono numeris [...].

Linkėjimai!

Mirėja

Trečią parašiau prieš tris mėnesius:

Klausai,

tu – mano tėvas. Juk žinai, nes tikrai gavai pirmuosius du mano laiškus. Matau tave per televiziją su Barake Obamėle, Kruasanu, Kamamberu ir Citroenu ir manau, kad siaubingai nemandagu man neatsakyti. Man penkiolika ir nesu kokia nors idiotė. Jei galėčiau tave nuraminti, tai mano mama su laiškais neturi nieko bendro. Perskaičiau visas tavo knygas. Paskambink man.

Mirėja

Vėl ir vėl tylą. Mama tikrai žino apie mano paskutinį laišką, nes voką tyčia palikau mėtytis ant stalo gerai matomoje vietoje ir tik paskui išsiunčiau.

Klausui von Štrudeliui

Eliziejaus rūmai, Prezidentūra

Paryžius

Skrisk, laiškeli, pas tėvelį – aš dar laukiu ir tikiu!

– Labai juokinga! – pakomentavo mama. – Jau kaip juokinga! Na ir sąmojinga tu, dukrele! Mirštu iš juoko.

– Manai, kad galime leisti jai šitą siųsti? – paklausė Filipas su nerimu (= išsiviepus + grabaliodamas rankogalių sagas).

– Turime leisti jai daryti ką nori. Ji tiesiog provokuoja, – atkirto mama. – Jis vis tiek neatsakys. Koks skirtumas.

Filipas Diumonas visada giliai apgailestavo negalėdamas užpildyti Klausos von Štrudelio mano gyvenime paliktos tuštumos. Jis vedasi mane į kiną, į muziejus, į boulingą. Leidžia man valgyti kaštainių kremą tiesiai iš skardinės. Sako: „Matai, aš kaip tavo tėtis, Mirėja, aš ir esu tavo tėtis!“ Tada aš sudedu rankas prie burnos ir užgiedu: „Jooo... Jooo... Aš tavo tēētis!“ Tada jis įsiunta: „Čia mano namai, Mirėja! Mano sofa! Gyveni mano namuose, jei dar nežinojai.“ Tai tik pusiau tiesa. Mamai priklauso pusė namo, tik ji dar nespėjo sumokėti už jį visos savo kredito dalies (nes mokytojams moka apgailėtinas algas). O Filipas – notaras ir Rotary klubo narys.

– Kas tas Rotary klubas, mama?

– Tokių žmonių kaip Filipas klubas, kur jie susitinka, kalbasi įvairiausiomis temomis, pristato savo vaikus.

Filipas dažnai mane vedasi ir bando pristatyti:

– Čia Patricijos dukra Mirėja.

Rotary klubo nariai mandagiai šypsosi spausdami ranką Kvazimodui, įnikusiam į vieno kashnio lašišos ikurų sumuštinių lėkštę per Kalėdų vakarėlį. Kartą, kai man buvo kokie devyneri metai, vienas labai pastabus narys atkreipė dėmesį:

– Ši mergaičiukė neįtikėtinai panaši į tą filosofą... Kaip ten jį?

Tada ir sutvyksėjo viltis: pažvelgiau į tą švariai nusiskutusį ir paraudusį vyrą ir mintyse kartočiau: „Nagi, pirmyn, sakyk, kad aš panaši į Klausą von Štrudelį, pasėk abejones, tegul žmonės paskaičiuoja,

kada tai įvyko... Galbūt jei visas Bresio Burgas pasirašytų Klausui skirtą petiją, jis pripažintų, kad esu jo dukra!“

Bet vietoj to viena ponija atsakė:

– Žaną Polį Sartrą?

Ir vyras linktelėjo:

– Taip! Būtent! Žaną Polį Sartrą!

– Kažin ar galima pavadinti tai komplimentu! – pratrūko kvatotis ta ponija.

– Ne, nelabai, – kuo nuoširdžiausiai pritarė tas ponas.

„Google“ → Žanas Polis Sartras → žlibas apgailėtinais šlykščios išvaizdos senis. Gal net bjauresnis už Klausą.

Kitą rytą mamai pareiškiau:

– Lažinuosi, kad jei būtum pažinojusi Žaną Polį Sartrą, būtum su juo permiegojusi.

– Prašaisi diržo?

– Tik sakau, kad jis atrodo tavo skonio! Filosofas, maištininkas, didis teoretikas ir taip toliau, ir taip toliau... Mamule, čia juk komplimentas! Ko čia dabar įsižeidei?

– Truputį daugiau pagarbos. Aš nemiegu į kairę ir į dešinę, su filosofais ar kuo kitu.

– Šiaip ar taip, jei nori žinot, jis miręs, – atsakiau. – Tas Žanas Polis Sartras mirė 1980-aisiais. O aš gimiau tūkstantmečiais vėliau. Vadinasi, jis tikrai ne mano tėvas.

– Tikrai ne, – dantimis sugriežė mama.

Tada aš ilgai niūniavau „Laidotuvių maršą“ (tam tam tadam, taam tadam tadam tadam) pagerbdama Žano Polio Sartro atminimą. Galiausiai mamos kantrybė išseko:

– Užsičiaupk, Mirėja, jau išūžei mums ausis!

O tada ištariau kai ką, ko nereikėjo:

– Mamyt, žinok, mes per istorijos pamoką mokėmės, kad po Antrojo pasaulinio karo visas prancūzes, miegojusias su vokiečiais, nuskuto plikai. Įsivaizduoji, juk tik keleto metų skirtumas...

Mama įsmeigė į mane žvilgsnį. Galėčiau prisiekti, kad perkrautinėjo mintyse viską, ką aš čia pasakiau, negalėdama tuo patikėti. Truputį išsigandau, bet vis tiek pridūriau, šiaip, juokais:

– Tik čik, ir nėra tavo *kudlų*!

Plekšt! Ir gavau per žandą.

– Eik į savo kambarį! Nenoriu tavęs matyti!

Nežinau, kodėl man taip patinka alinti mamą. Nežinau, kodėl išpyliau į tualetą visą buteliuką „Flower By Kenzo“ kvėpalų, kuriuos Filipas Diumonas gerų paskatų vedamas man padovanojo gimtadienio proga. „Mirėja, ar nepamiršai padėkoti Filipui už tokią mielą gimtadienio dovaną?“ Beje, vandens nenuleidau. Tik tam, kad priversčiau jį suprasti, jog jo penkiasdešimt keturi eurai už kvėpalus nuplaukė į kanalizaciją.

Nežinau kodėl. Tiesiog taip yra ir viskas.

2

Traiškanotas, -a, būdv., su traiškanomis.

Traiškanos, daikt., dgs., mot g., panašus į pūlius skystis, tekan-
tis iš akių.